

Witowice Górne

Witowice Górne

Witowice Górne leżą nad rzeką Łososiną, przy drodze krajowej nr z Brzeska do Nowego Sącza. Od południa graniczą z Bilskiem, od zachodu – z Łękami, od północy zaś z Witowicami Dolnymi, z którymi przez wieki stanowiły jedną całość. Naturalną granicę między Witowicami Górnymi i Dolnymi stanowi wzniesienie Zagórze, które jest równocześnie przysiółkiem Rożnowa.

Od 1518 r. Witowice Dolne i Górne należą do parafii [Św. Świerada w Tropiu](#).

Historia

Do 1783 r. nie istniało rozróżnienie na Witowice Dolne i Górne. Właśnie wtedy pojawiło się ono po raz pierwszy w księgach metrykalnych. W tym okresie – choć na krótko – obok Dolnych i Górnych wymieniano również Witowice Średnie.

Nazwa wsi, pisana pierwotnie Wittowice, pochodzi prawdopodobnie od imienia pierwotnego osadnika - Witta. Dzieje osadnictwa na tych terenach zaznaczone są już w prehistorii. Zarówno na terenie dzisiejszych Witowic Dolnych, jak i Górnych prowadzono prace archeologiczne, które wykazały, że istniało tam wczesne osadnictwo - począwszy od epoki kamienia i brązu aż do średniowiecza.

Wieś powstała ok. 1340 r. - wymieniana jest w „Zbiorze 11 nowych wsi” powstałych w latach 1320 – 1400. Najstarsza pisemna wzmianka o Witowicach pochodzi zaś z 1379 r..

Na początku XV w. jedna część Witowic należała do dóbr panów Tropia, druga - była własnością potężnego i bardzo rozgałęzionego rodu Gabańskich z Gabonia koło Gołkowic. Właśnie z tego rodu wywodził się Jan Wiernek - chorąży Jana Zamoyskiego, który walczył przeciw Turkom w bitwie pod Chocimiem jako dowódca przedniej straży, a w 1627 r. wznosił w Witowicach (Dolnych) renesansowy dwór.

Dolną część Witowic Górnych, tzw. Równie, często dotąd nawiedzały powodzie, spowodowane wylewem rzeki Łososina, niszcząc plony, a często także uszkadzając zabudowania.